

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Βασιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἑκουσίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῆν εἰς τὴν γόφον ἡμῶν βασιλείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ καρποφόρον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝ ΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΙΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐβδόμητος δρ. 2. Τρίμητος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γόσια διατμ. 50.— Ἀμερικής δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἐρωτῶν σελλίνια 10.
Ἐβδόμητοι καὶ Τρίμητοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐθνομικτοῦ ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 3ιος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Αὐγούστου 1924

Ἔτος 48ον—Ἀριθ. 38

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ ΔΑΝΗΤ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

—Ταγματάρχα, εἶπε μὲ μιὰ τρεμούλα στὴν τραχειὰ στρατιωτικὴν τοῦ φωνῆ, ἡ Πατρίδα σ' εὐγνωμονεῖ! Ἡ Πατρίδα δὲ θὰ λημονήσῃ τ' ὄνομά σου!...

Τὸ αὐτονο βλέμμα τοῦ Ἑρρίκου ζωήρεψε γιὰ τελευταία φορά. Ἰστέρα ἕνας ἐλαφρὸς κλονισμὸς ἐπέρασε ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ καὶ τὰ μάτια τοῦ ἐκλείσαν πιά στὸ αἰώνιο σκοτάδι.

Ἡ ἀδελφὴ σηκώθηκε. Συνηθισμένη σ' ἐπιθανάτιες ἀγωνίες, εἶχε νοιώσῃ νὰ περνᾷ μέσα στὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε, τὸ τελευταίο κῆμα τῆς ζωῆς ποὺ ἐφευγε. Σπαύρωσε τὰ χέρια τοῦ Ἑρρίκου πάνω στὸ στήθος τοῦ, ἐβγάλε ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς τὸν μαυρο τῆς σταυρὸ καὶ τὸν ἄρισε πάνω στὴν καρδιά τοῦ, πλάι μὲ τὸ στρατιωτικὸ παράσημο.

Ἰστέρ ἄρχισε πάλι νὰ προσεύχεται, ἐνῶ ὁ Πέτρος ποὺ τὸν συγκλόμιζαν οἱ λυγμοί, ἐβγήκε τρέχοντας ἀπ' τὸ χεῖρουργεῖο.

Εἶχε θυμηθῆ τὴν τελευταία παραγγελία τοῦ ταγματάρχη τοῦ.

— Νὰ ξαναθρῆς, τοῦ εἶπε πάλι, τὸ σπῆτι τοῦ Ἰβάν Μοχίλοφ... Νὰ τρέξῃς ἀμέσως νὰ σώσῃς τοὺς δικούς σου!

Ἐπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν μὲ κάθε θυσία.

Τρέχοντας ὀλοένα, διασκαλίζοντας πτώματα καὶ χαρακώματα, περνούσε ἀπ' τὴ Σεβαστού-

πολη, ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἐρείπια, σὲ ἀποκαΐδια, σὲ σωρούς ἀπὸ χώματα ποὺ τοὺς σχημάτισαν οἱ ἐκρήξεις. Ἄπ' ὄσες τῆς μεριτὲς ὑψωνόνταν φλόγες πρὸς τὸν οὐρανὸ, καὶ ἄλλοῦ στήλες ἀπὸ πυκνὸ καπνὸ ἐπνίγαν τὴν ἀναπνοήν.

Πλησίαζε ἡ νύχτα. Ὁ Πέτρος κατέθηκε πρὸς τὸν κόλπο, κάνοντας ἐλιγμοὺς γύρω ἀπὸ ἐρείπια καὶ πυρκαϊές. Ἐφαγχε μὲ ἐπιμονή, συλλογιζόμενος κάθε στιγμὴ τὴν παραγγελία τοῦ προστάτη τοῦ καὶ νοιώθοντας τὸ στήθος τοῦ βαρὺ ἀπ' τὴ θλίψη γιὰ τὸ θάνατο ἐκείνου ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πάνω ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμῳ.

Ἐφτασε σὲ μιὰ φτωχικὴ συνοικία. Ἐνα πλοῖο ποὺ καιγόταν λαμπρὰ στὸ λιμάνι, φώτιζε τὰ σπιτάκια μὲ κόκκινες ἀνταύγειες. Γνώρισε τὸ σπιτάκι τοῦ Μοχίλοφ. Μὰ ἡ στέγη τοῦ ἦταν γκρεμισμένη, οἱ τοῖχοι γυρτοί.

Τὶ θάβρισκε ἄραγε κάτω ἀπ' τὰ

συντρίμματα; Μιὰ στιγμὴ, ἐνόμισε πὸς ἀκούσε κάποιον στεναγμὸ καὶ ἔτρεξε νὰ μπηῖ ἀπ' τὴν ξεκαρβαλωμένη πόρτα. Στὴν πρώτη κάμαρα, τὰ ξύλα τῆς ὀροφῆς ἦταν ξαπλωμένα στὸ πάτωμα ἔνα πάνω στ' ἄλλο.

Στάλωσε τ' ἀδελ. τοῦ. Ἄπ' τὴ μικρὴ πορτοῦλα ἐρχόταν ἕνας ἀσθενικὸς στεναγμὸς μέσα στὸ σκοτάδι. Ἄναψ' ἕνα σπῆρτο καὶ ἀντίκρουσε θέαμα φρικτὸ. Μιὰ νέα γυναίκα εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ μιὰ βαρεῖα πέτρα ποὺ εἶχε πέσει ἀπάνω τῆς. Τὰ μαλλιά τῆς ἦταν κοκκινωπά, ξαπλωμένα γύρω στὸ κεφάλι τῆς. Δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ πολλὴν ὄρα, γιὰ τὸ σῶμα τῆς δὲν ἦταν ἀκόμη ψυχρὸ.

Ἐνα παιδάκι ὡς δυὸ χρόνων, εἶχε γαντζωθῆ στὸ λαιμὸ τῆς καὶ ἄρπινε τὸ κλάμμα ποὺ εἶχε ἀκούσει ὁ Πέτρος. Ὁ γενναῖος λοχίας τὸ πῆρε, βγήκε ἀπ' τὸ σπιτάκι καὶ τὸ κοίταξε στὸ φῶς: εὐτυχῶς δὲν ἦταν πληγωμένο.

Τὸ χάιδεψε, τὸ παρηγόρησε μὲ γλυκὰ λόγια καὶ τὸ παιδάκι ἐπαψε νὰ κλαίῃ.

Σὲ μιὰ ὄρα, ὁ Πέτρος βρισκόταν πάλι στὸ χεῖρουργεῖο τοῦ Μόλου.

— Ἀκούσε δῶ, Λούση, εἶπε ὁ ταγματάρχης μου εἶχε ὑποσχεθῆ μπροστά μου νὰ προστατέψῃ αὐτὸ τὸ παιδάκι. Τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ, ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει πιά, θὰ τὴν ξεπληρώσω ἐγώ. Θὰ κάμω γιὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ μικρὸ, ὅ,τι ἔκαμε ἐκεῖνος γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ. Ὀνομάζεται Γεώργεδιτς Μοχίλοφ. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ τὸ φροντίσω πρὶν γυρίσουμε στὴ Γαλλία. Στὸ μεταξὺ τὸ ἀναλαμβάνεις εἰσ;

— Ἐννοῦ σου, Πέτρο, εἶπε ἡ Λούση. Ἀφοῦ εἶναι ἐπιθυμία τοῦ, θὰ

«Ταγματάρχα, ἡ Πατρίδα σ' εὐγνωμονεῖ!» (Σελ. 297, στ. α')

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΦΟΡΕΙΤΑΙ ΚΑΙ... ΤΡΙΦΟΡΕΙΤΑΙ

Αγαπητοί μου.

ΣΥΚΝΑ βλέπω να ρωτούν τη Διάπλασι, συγχάρωνται και μένα: πώς γράφεται στη Δημοτική τοῦτο, πώς γράφεται κείνο;... Έχουν πολύ δικαίωμα τα παιδιά! Γιατί άλλου βλέπουν αυτή την δραματική τους ζωή, άλλου άλλου έκεινη. — Δυό, τρεις, τέσσερις ὀρθογραφίες, — και φυσικά είναι αδύνατο να κρατήσουν λογαριασμό. Έγώ ὁ ίδιος πολλές φορές, βρίσκομαι ὁ ἄμηναντα. Έγώ ὁ ίδιος πότε γράφω ἔτσι μιά λέξη, πότε ἄλλοιως, (ἀλλιώως, ἀλλιώως, ἀλιώς!) Πού θὰ πῆ ἀπλοῦστατα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα σύστημα ὀρθογραφίας γιὰ τὴν Δημοτική.

λάζει. Δεύτερο γιατί έχουμε και μετς μερικά δικά μας ποῦ τὰ θεωροῦμε σωστότερα (π: χ: γιατί γλιστρῶ κι' ὄχι γλιστρῶ, ποῦ τὸ συνήθισαμε πιά ἔτσι; γιατί σβίνω κι' ὄχι σβύνω;) Καὶ τρίτο, γιατί εἶναι δυσκολότατο νὰ συμμορφώσουμε τὶς διαφορετικὲς ὀρθογραφίες τῶσαν συνειργατῶν και πολλὰ μᾶς διαφεύγουν χωρὶς νὰ θέλωμε. Τὸ ζήτημα εἶναι, — τὸ κακὸ θέλω νὰ πῶ, — ὅτι οὔτε στὴ Διάπλασι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆσκη μιά, σταθερή, ἀναλλοίωτη, ἀποκρυσταλλωμένη ὀρθογραφία. Μὰ οὔτε πούθενά ἄλλου, ὅπου γράφουν και διορθώνουν πολλοί. Καὶ τοῦτο, γιατί ἡ γραφομένη μας γλῶσσα, ἡ Δημοτική, βρῆσκηται ἀκόμα σὲ μιά περίοδο κατασκευῆς, δημιουργίας κι' εἶναι σχεδὸν ἕνα χάος, ποῦ ὀλοένα τακτοποιεῖται ὡς... νὰ τακτοποιηθῆ.

Πρωτύτερα διάβαζα, σ' ἕνα περιοδικό, — τὴν ὥρατα «Κερκυραϊκὴ Ἀνθολογία», — ἕνα σπουδαῖο ἄρθρο γιὰ τὴν ἠθική τοῦ θεάτρου μετς τὴν ὀπογραφὴ τῆς πολὺ γνωστῆς μας Κατίνης Γ. Παπῆ Ἡ δ. Παπῆ εἶναι δημοτικίστρια βέβαια, ἀλλὰ και καθηγῆτρια. Ἐχει λοιπὸν τὸ ὀρθογραφικὸ σύστημα «τῶν καθηγῆτῶν». Καὶ νὰ π: χ: πῶς γράφει τὴν Δημοτική της: «Ὅλοι παραδέχονται, πῶς τὸ δράμα, γιὰ νὰ ἔχη ἠθικὴν ὑπόστασι, πρέπει νὰ ἔχη κάθαρον, ἀποκατάστασι δηλαδὴ και ἱκανοποίησι σὲ ὅσους ἀδικήθηκαν, τιμωρία σὲ ὅσους ἀδικῆσαν» ἔν γένει νὰ φαίνεται μέσα σαυτῷ, ποῦ τὸ καλὸ θριαμβεῖται και τὸ κακὸ τιμωρεῖται.

Βλέπετε; Οἱ «καθηγηταὶ» γράφουν ὑπόστασι, ἱκανοποίησι, κάθαρον, ἐνῶ ἡμεῖς γράφουμε ὑπόσταση, ἱκανοποίηση, κάθαρον κτλ. (γιατί τὰ θεωροῦμε ἕλα πρωτόκλιτα και λέμε γενι ἡ ὑπόστασις, κάθαρος κτλ.) γράφουν πῶς και ποῦ, ἐνῶ ἡμεῖς γράφουμε πῶς και ποῦ (και μόνο εἶναι τὸ πῶς εἶναι τροπικὸ και τὸ ποῦ τοπικὸ, βάζουμε περισπωμένη) γράφουν νὰ ἔχη. ἐνῶ ἄλλοι δημοτικιστῆς δὲν παραδέχονται ὑποτακτικὴ κι' ὑποτακτικὴ και γράφουν νὰ ἔχει. Πράγματι, ὅλα παραδέχονται ἀντιπαράθετονται, σαυτῷ ἀντι σ' αὐτό, τοὶ γυναῖκες ἀντι τὶς γυναῖκες (και μερικὸι ἄλλοι τῆς ἡ ταις ἡ τες!) καὺ-μένους ἀντι καιμένος κι' ἄλλα πολλὰ, πληθος!..

Με ἄλλους λόγους, τὸ σωστό, τὸ ἀπόλυτα σωστό, δὲν τὸ ξέρει ἀκόμα κανεὶς. Δηλαδὴ δὲν εἶναι ἀκόμα καθιερωμένο. Ἡ, ἂν θέλετε, δὲν ὑπάρχει συνθήκη, γιατί κι' ἡ γλῶσσα κι' ἡ ὀρθογραφία μιά συνθήκη εἶναι. Καὶ καθένος γράφει ὅπως τοῦ ἄρεσει, πότε κλίνοντας και τονίζοντας κατὰ τὴν ἀρχαία, πότε ἀκολουθῶντες ἄλλες κλίσεις κι' ἄλλους τονισμοὺς κατὰ τὸ πνεῦμα

τῆς νέας, και πότε συμβιβάζοντας και τὰ δυό! Δὲν ὑπάρχει τώρα ἀμφιβολία πῶς ἔτσι θὰ μορφωθῆ ἡ Δημοτική: ἀλλὰ ποῦ πήγαμε κι' ἀγοράσαμε τὴν ἀγεῖα τοῦ Καρᾶ... Ἀλήθεια, εἶδες τί διαφορά γουρουνάκια σὰς χάρισε ἡ κυρία Λάντη;.. Ὁ Πάτροκλος ποῦ λές, βρῆσκηται πάντα στὸ κυνήγι, μονάχος ἢ μετς τὸν πατέρα μου. — Ψῆλωσε σὰν και μένα; ρώτησε ὁ Γιάννης. — Ἄ, μπᾶ! οὔτε ψηλός, οὔτε δυνατός εἶναι σὰν και σένα. Ποῦ νὰ παραβγοῦν οἱ ὄμοι τοῦ μετς τοὺς δικούς σου! Καὶ νὰ ἰδῆς τί ἀσχημὸ ποῦ γίνεται τὸ στόμα τοῦ εἶναι γελά!.. Μὰ ἂν ἦταν καλός, δὲν θάμοιαζε τῆς μητέρας τοῦ; Φαίνεται πῶς τὰ ἴδια χαρακτηριστικά καὶ τί τὰ κάνει ἕμορφα ἡ ἀσχημᾶ γιατί ἐνῶ ἔχει τὴν ἴδια μῆτη, τὰ ἴδια μάτια, τὸ ἴδιο μέτωπο μετς τὴν μητέρα τοῦ, τῆς μοιάζει ὅσο τὸ γαϊδουράγκαθο μοιάζει τοῦ κρινου! Ὁ Γιάννης εὐχαριστήθηκε ποῦ ὁ Πάτροκλος παρομοιάζονταν μετς γαϊδουράγκαθο. Ἐγίνε παιδρὸς και γελοῦσε σὰν τὴν Ἀνθούλα. Ἐβράδυνας; ἀλλὰ τώρα ὁ ἀποχωρι-

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια) — Καὶ μένα, Γιάννη!.. — Εἶμαι πολὺ, πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ ξαναγύρισα! — Κι' ἐγώ, Γιάννη. Μὰ δὲν λυπῶσαι τίποτα ἀπὸ ὅσα ἄφησες κει-πέρα; — Ὁ τόπος εἶναι ὠραιότερος ἀπὸ ἐδῶ. Ἐχει περισσότερα ποταμάκια, μεγαλύτερα δέντρα και τὸ χῶμα εἶναι καλύτερο. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, Ἀνθούλα! ὅμα ξαναεἶδα ἀπὸ μακριὰ τὰ δέντρα μας, μοῦ φάνηκε πῶς ξανάβλεπα φίλους κι' εἶναι πέρασα κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος τῆς κυρίας Λάντη, ἂν δὲν εἶχα χρέος νὰρθῶ πρώτα νὰ φιλήσω τὴν μητέρα μου και τὸν πατέρα μου, ἔατε, ἔχα ἴσια σὲ σένα. — ὦ, Γιάννη!.. — Ναι, ναί!.. Δὲν μπορούσα νὰ ξεκολλήσω τὰ μάτια μου ἀπ' τὸ σπιτάκι σας... Ἀμὲ σὺ; τί ἔκανες ἕνα χρόνο; — Τὴν ἡμέρα ποῦ ἔφυγες, μοῦ φάνηκε πῶς γκρεμίστηκε τὸ σπιτὶ ἀπάνω σὲ κεφάλι μου. Δὲν μπορούσα οὔτε τὴν ἀναπνοή μου νὰ πάρω. Τὸ φομὶ δὲν πήγαῖνε κάτω. Ὅλα μοῦ φαίνονταν ἀνοστα και σκοτεινά. Οἱ μέρες ἦταν ἀτέλειωτες κι' οἱ νύχτες δὲν εἶχαν ἡμερωμὸ. Δὲν μπορούσα νὰ κλείσω μάτι. Καὶ γι' αὐτὸ ἔπεσα ἀρρωστη. Τὸ γράμμα σου, θαρρῶ, με γιάτρεψε. — ὦ, Ἀνθούλα!.. Κι' ὁ Πάτροκλος, ἀλήθεια, τί γίνεται;.. Τὸν ἔδλεπες συχνά; — Ὁ Γιάννης περιμένε τὴν ἀπάντησιν μετς κάποια ἀνησυχία. Γιατί; δὲν τῆξερε οὔτε αὐτός. — Ὁ ίδιος πάντα! Σκορπάει τοὺς

κακὰς λόγους πῶς εὐκολὰ παρὰ τοὺς καλοὺς. Πολὺ λίγο τὸν ἔδλεπα. Ἀρκετὴ ὥρα τὴν εἶχα μόνο τὴν ἡμέρα ποῦ πήγαμε κι' ἀγοράσαμε τὴν ἀγεῖα τοῦ Καρᾶ... Ἀλήθεια, εἶδες τί διαφορά γουρουνάκια σὰς χάρισε ἡ κυρία Λάντη;.. Ὁ Πάτροκλος ποῦ λές, βρῆσκηται πάντα στὸ κυνήγι, μονάχος ἢ μετς τὸν πατέρα μου. — Ψῆλωσε σὰν και μένα; ρώτησε ὁ Γιάννης. — Ἄ, μπᾶ! οὔτε ψηλός, οὔτε δυνατός εἶναι σὰν και σένα. Ποῦ νὰ παραβγοῦν οἱ ὄμοι τοῦ μετς τοὺς δικούς σου! Καὶ νὰ ἰδῆς τί ἀσχημὸ ποῦ γίνεται τὸ στόμα τοῦ εἶναι γελά!.. Μὰ ἂν ἦταν καλός, δὲν θάμοιαζε τῆς μητέρας τοῦ; Φαίνεται πῶς τὰ ἴδια χαρακτηριστικά καὶ τί τὰ κάνει ἕμορφα ἡ ἀσχημᾶ γιατί ἐνῶ ἔχει τὴν ἴδια μῆτη, τὰ ἴδια μάτια, τὸ ἴδιο μέτωπο μετς τὴν μητέρα τοῦ, τῆς μοιάζει ὅσο τὸ γαϊδουράγκαθο μοιάζει τοῦ κρινου! Ὁ Γιάννης εὐχαριστήθηκε ποῦ ὁ Πάτροκλος παρομοιάζονταν μετς γαϊδουράγκαθο. Ἐγίνε παιδρὸς και γελοῦσε σὰν τὴν Ἀνθούλα. Ἐβράδυνας; ἀλλὰ τώρα ὁ ἀποχωρι-

σμός δὲν ἦταν θλιβερός, γιατί εἶναι ἤθελαν, τάγαπημένα παιδιὰ θὰ ξαναβλεπόνταν. Κι' αὐριο, και μεθαῦριο, και κάθε μέρα... Τὸ βράδυ λοιπὸν, ἀφοῦ τελείωνε τὴν ἐργασία τοῦ, ὁ Γιάννης πήγαῖνε ταχτικά στὸ σπιτάκι τοῦ Φραντῆ. Ὁ δασοφύλακας συνήθως ἦταν ἐκεῖ; ἀλλὰ διὸ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα τριγύριζε στὸ δάσος μετς τὸ τουφέκι του γιατί οἱ λαμβροκνητοὶ δὲν ἐχωράτευαν και, στὴν ἀνάγκη, ὁ Φραντῆς ἤθελε νὰ ὑπερασπισθῆ τὴ ζωὴ του, σὰ γερὸς ἀντρας και λαμπρὸς σκοπευτῆς ποῦ ἦταν. Ὅπως δὲν εἶχε κάνει ἀκόμα κανένα κακὸ συναπάντημα. Ὁ Γιάννης ἔμενε μετς τὴν Ἀνθούλα λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατέρα της κι' ἔφευγε κι' αὐτὸς γιὰ τὴ βίλλα. — Μοῦ φαίνεται πῶς σὲ προσεταιρῶ, τῆς ἔλεγε, Εἶμ' εὐχαριστημένος ποῦ εἶμαι δυνατός, γιατί κανεὶς δὲν θὰ σὲ πειράξῃ εἰναι εἶμαι σιμά σου. Ἀπὸ τότε ποῦ σὲ γνώρισα μικρὴ, ἔκαμ' αὐτὴ τὴ σκέψη κι' ὅσο περισσότερο εἶχες τὴν ἀνάγκη μου, τόσο περισσότερο ἀγαποῦσα. Τώρα ἕμοις ποῦ μεγάλωσες κι' εἰς' εὐτυχισμένη, μοῦ φαί-

νεται πῶς σοῦ εἶμαι περιττός. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Ἀνθούλα;.. — Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λές, Γιάννη! φώναξε ἡ Ἀνθούλα σχεδὸν μετς θυμὸ. Ἰσα-ἴσα ποῦ ἐγὼ μονάχα ἀπὸ σένα μπορῶ νὰ ζητῶ κάτι τι χωρὶς ντροπὴ και στενοχώρια. Ἐγὼ εἶμ' εὐχαριστῆμένη ποῦ ἄλλη φορὰ εἶμαστε φτωχοί, γιατί ἄλλοιως δὲν θὰ σὲ γνώριζα ὅπως σὲ γνώρισα Ἐγὼ ξέρω καλύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον τί καρδιά ἔχεις... Κι' οἱ συνομιλίες αὐτῆς ἐξικολουθοῦσαν. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἕμοις ἡ Ἀνθούλα δὲν καθόταν μετς σταυρωμένα χέρια παρά, μιλώντας, ἐργαζόταν κιά-λα, ἔρραβε ἢ ἔπλεκε ἢ κεντοῦσε Ὁ Γιάννης πάλι ἔπλεκε δίχτυ γιὰ τὰ πουλιὰ ἢ πελεκοῦσε μετς τὸ μαχαίρι τοῦ κανένα κλαδὶ ποῦ ἔχε κῶσει στὸ δρόμο εἶναι ἐρχόταν. Ἀλλὰ τὸ περισσότερο ἔβλεπε τὰ χερῶν της Ἀνθούλας: ἦταν πῶς ἀστρα ἀπὸ τῆς Βασιλικῆς κι' ἐπιτήδευε και προκομμένα. Ἐπλεκαν μιά κάλτσα ὡς ποῦ νὰ πῆς δυό. (Ἀκολουθεῖ) Μετάφραση Ἀρ. Π. Κ. και Γρ. Σ.

Η ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

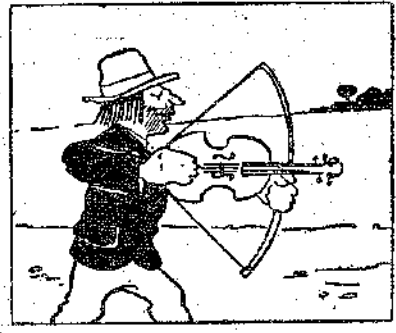
Ὁ Δορμετῆς, ἕνας φτωχὸς βιολιστῆς ποῦ δὲν ἔχει ἄλλο πῶς νὰ ζήσει, εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν ἄγρια ἀπορία, εἰς τὴν ἀπορία ποῦ εἶναι ἡμερῶν, εἰς τὴν ἀπορία ποῦ εἶναι ἡμερῶν, εἰς τὴν ἀπορία ποῦ εἶναι ἡμερῶν...

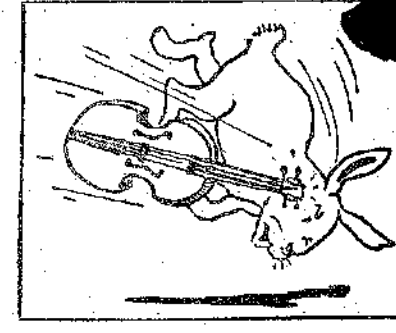
μαζί του κι' ἄρχισε νὰ πεινᾷ. Ἀξέφωνα βλέπει μπροστά του ἕνα λαγὸ ποῦ ἔρωγε ἡσυχα χορτάει. Ἄχ, νὰ εἶχα τουφέκι! σὺλλογιέται. Ὁ ἄνθρωπος κι' ἐγὼ λαγός!.. Ἐχει ἕμοις τὸ

βιολί του. Ἐχει τὸ δοξάρι τοῦ ποῦ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα τόξο, θυμάται τοὺς ἀρχαίους τοξότες κι' εὐθὺς τοῦ ἔρχεται μιά ἰδέα: Τεντώνει τὸ δοξάρι τοῦ ἀπ' τὶς τεύχες και τοῦ βιά-

Ξετὸ βιολί γιὰ βέλος. Σημαδεύει και τὸ ἀφίνει. Τὸ βέλος—δηλαδὴ τὸ βιολί—φεύγει μετς ὀρμὴ και χτυπᾷ τὸ λαγὸ στὸ κεφάλι. Κόκκαλο ὁ λαγός! Τὸν παίρνει τότε μετς χαρὰ ὁ

Δορμετῆς, στήνει μιά πρόχειρη πυροστιά, ἀνάβει φωτιά και μαγειρεύει τὸ λαγὸ σαλμὶ μέσα στὸ λιγδωμένο τοῦ καπέλου. Αὐτὸ τὸν ἀπαλλάσσει κι' ἀπὸ τὴ φροντίδα νὰ βρῆ και νὰ

βάλῃ στὸ σαλμὶ τοῦ και... βούτυρο. Τέλοσπάντων ὁ λαγὸς ψήνεται περιφρημα κι' ὁ πεινασμένος καθέται νὰ τὸν φάῃ. Καλὴ δόξα! ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

φώ, Πατρικό Διαβολάκι κ.τ.λ. Πονεμένη Ψυχή, Φ. Α. Αλεξανδρίδη, Σβουμένη Έλπίδα, Κεραυνός, Παν. Ν. Χρυσοπάθη, Δεσφόν Αστόν (Στεφίλα.)

Είς όδας επιστολάς έλαβα μετά την 10 Αύγουστου, άπαντήσα στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 215ου Διαγωνισμού. Αι λύσεις δακταί μέχρι 16 Σεπτεμβρίου.]

534. Δεξιόγραφος

Παιδί θεό με άσθηρο συνενώνω
Και με νησάκι του Αλγαίου μικρό
Κι' ένεδος φέβου έτσι φανερόνω,
Κάι, για τον στρατιώτη, τρομερό!
Ιωάννης Κονδουράνης

535. Συλλαβόμενος

Φθόγγος μουσικός, θεός
Κι' επιφώνημα σειρά,
Τόν Αίγυπτιο μάς κάνουν
Βασίλεα μη χαρά.

Βασίλειος Μεττάσιος

536. Στοιχειώγραφος

Σε νησάκι άν κατορθώσης
Ένα γιάκι να προσέδωξ,
Με τον τόνο του μαζί, —
Όμιλο θάποτελέσης
Και παράσταση η δώσης
Θά μπροσής στη συγκμή.

Γεωργιάδης

537. Μεταγραμματισμός

Του θεού άν άλλαχθῆ
Ή σεβάσμία κεφαλή,
Πολυθρόνα μ' ένα στέμμα
Θά φανῆ, — δέν λέω ψέμμα.
Έλληνοπολίτα της Θράκης

538. Μωσαϊκόν

Βελιγρόδι και Βιέννη
Ρώμη, Δόντρα και Αθήναι,
Από ένα ταν δανείζου
Κι' άλλη μία σχηματίζουν
Ποδ πρωτεύουσα κι' οδῆ γαι.

539. Ταύ

+++++ = Ρήτωρ άδακτος.
***+* = Νήσος Εθνοποιή.
+ = Έχει τρία πόδια.
*+*** = Μούσα.
***** = Χόρα Μπ. Ασίας.
****+ = Νήσος του Αιγαίου.
***+* = Πόλις Ιταλική.
Οι σταυροί κατέως Κράτος Βόρειου.

Κέφου

540-544. Μαγικόν Γράμμα

Τῆ αντίλλαγή είδος γράμματος
έκείνης των κάτωθι λέξων δι'
ένδς άλλου, πάντοτε του αὐτου,
να σχηματισθού άνευ άναγρμ-
ματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
Μικρός, τόμος, άγιον, άλλος,
μάγος.

Θαδῆ

545. Ερώτησις

Ποιον όνομα, εις την Άγιαν
Γραφήν, αποτελείται από τάρχηά
τσούάρων σημείων του όριζήτος;
Αντ. Πορφυρός.

546. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μέν άρχικά των κάτωθι ηη-
τομμένων λέξων άποτελούν Κρά-
τος της Άμερικής, τά δέ δεύτερα
γράμματα ήπειρον:

1, Γεωμετρικόν σχήμα. 2, Έν-
τομον. 3, Αύτοκράτορ της Ρώ-
μης. 4, Άρχιερέυς. 5, Ποταμός
της Ρωσσίας. 6, Όμηρικόν ήρωα.
7, Τροφή ζώων.

Φασαριός

547. Μικτόν

ειω—ουόω—τυ—δύλον
Κυριακίτσα Σπυρίτα

548. Έλληνογαλλικός Γρίφος

αφ	ου				
αφ	αφ	ου	ου		θν
αφ	x	αφ	ου	x	ου
	αφ		ου		
				1	Paul
				1	x
				1	aine
				1	1
				1	eau
					Συδέρη

Διά τους Γαλλομαθείς
549. Charade

Le premier t'ouvrira la porte;
Le deux ne fut jamais carré;
Le trois, au beau milieu d' un
(pré,
Se voit avec nombreuse escorte;
Reine, le tout, pleine de beauté.

Μάγισσα

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκῆς. του φύλ. 23

318. Έλαφος (έλα, φός.)—319.
Αθήναι (α, θῆ, ναί.)—320. Ωλέ-
νη-Έλένη.—321. Απώλλων - Να-
πολέον.

322. ΑΘΗΝΑΙ 323. ΔΙΒΑ-
ΘΜΑΣ ΝΟΣ (Ιβάν,
Βίος, άλας,
ΝΑΙ Νάός, δίφρος,
ΑΣ Σάββας.)—
324. Δύο μόνο,

γιατι κι' αἱ τρεις εἶν' ένα πρόσωπο.
—326. ΦΙΛΩΤΑΣ - ΤΑΜΕΣΙΣ
(ΦυΤον, Ισαάκ, ΛαΜία, ΩΛΕνη,
Τέσσαρα, Αρλον.)— 326. Γεν-
ναίως ύπόμεινε πόνους.—327. Έπι-
σφαλες προπέτεια (έπι σφα λες
πρό και τι ά.)—328. Merle (mer,
le.)—329. L' homme propose,
Dieu dispose.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Από τους εν παρενθέσει άρθρο-
μούς, ο πρώτος είναι τα ταχυ-
δρομικά του Έσωτερικού και
ο δεύτερος του Έξωτερικού.)

Ο Άγγελος της Αγάπης (με 60 εικόνες) δρ. 25. (3,40,
και 7,60).
Η Αδελφούλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (με
24 εικόν.) δρ. 15.—(1,40 και 4).
Τό Θάμα του Φθόνου (με
20 εικόνες) δρ. 20.—(2 και
4,80).
Η Μούσα των Παιδιών (ποι-
ήματα) δρ. 10.—(1,40 και 3,60)
Παιδικόν Πνεύμα (8 τομι-
δια) έκαστον δρ. 2.—(0,80
και 2,40).
Πρός ο Νινίου (με 24 εικό-
νας) δρ. 20.—(2 και 4,80).
Ο Ήρωισμός (με 24 εικό-
νας) δρ. 20.—(1,80 και 4,40)
Υπέρ Πατριδός (με 24 ει-
κόνας) δρ. 20.—(2,20 και 5,20)
Ο Φόβος, έμμετρον διηγ.
δρ. 5—(1 και 3).
Άγγελική και άλλα διηγή-
ματα Σταυρούλας Μαριέτου,
δρ. 10—(1 και 3).
Διηγήματα και Ξημέριες
Στ. Μαριέτου δρ. 10.—(1 και
8,20).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
ύπάρχουν άκόμη μόνον οί έξης
έξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, και 20ός. Έκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικός δε άποστελ-
όμενος δραχ. 15 διά το Έσωτε-
ρικών και δραχ. 20 διά το Έξω-
τερικών.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925)
ύπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τό-
μοι, 30 εν όλω. Έκαστος τόμος
δραχος, δρ. 47 και ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προστέτα εις τάς
όνω τιμάς: Διά το Έσωτερικών
δραχ. 2 ο άρραφος και δρ. 5 ο
ραμμένος, διά δέ το Έξωτερικών
δρ. 12,— είτε άρραφος, είτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολύ λέξεις με
άπλά στοιχεία δρ. 4, τὸλάχιστον 40
λέξεις. Πέραν των 10 λέξεων 40
λέξεις ἡ λέξις, με πάλγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 και με κεφαλαία λεπ. 70
Ο γραμματικὸς στίχος δραχμῆς 2.
Ἡ προσηλωμῆ εἶναι άπαραιτήτη.

Παρατείνουμε διαγωνισμὸν για ἑνα
μήνα (ΚΑ—997). ΓΕΡΑ ΗΜΕΡΑ, στεί-
λαμῆ εἰχαριστοῦμε—Παχαλιά, Ζακελίτα
ΚΑ—(1089)

ΜΟΝΤΡΑΙΝ, δὲν ἔχω ποῦ εἶσαι. Τῆ
φιλία σου δέχομαι μ' εἰχαριστήρη-
ΓΥΝΑΙΚΑ
(ΚΑ—1079)

Εισαχρήματα στὸ σαλονάκι τῆς Δια-
πλάσεως με άγχιλας διαθέσεις. Δρο-
σοσταλίδι—Κορθῆ.
Μάγισσα, Αἰανόρα
(ΚΑ—1071)

Νόθε, Έκάτη, ἀνταλλάσσουμε μά-
τες;—Μαριέττα, κάτες φρόνιμα
γιατί θα...
Νύμφη του Έβρου, Θρωική Θράκη
(ΚΑ—1078)

Προκήρσσει διαγωνισμὸν άγχιάρων
καρτών. Προδασμία δίμηνης. Συμ-
μετοχή δόλετος. Βραβεία τρία έπι-
κά. Δίαις: κ. Ιούλιον Αββουτ (Διά
Γεώργιον), όδὸς Ταγματικῆ 11, Θεσσαλο-
νίκη.
ΛΕΥΚΟΣ ΑΕΤΟΣ
(ΚΑ—1073)

Δοροδοτε τῆ δεύτερη λέξη του
Κρητογραφικού (ΚΑ—992) από
έξου αἰς δνον.
(ΚΑ—1074)

ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΥ-
ΛΕΣ, λάβατε μέρος στους διαγωνι-
σμούς μας (ΚΑ—992). Βραβεία πλου-
σιώτατα.
Απολλώνιος, Κορσας
(ΚΑ—1075)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ,,
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύονται: Α'. (ο θεός όρρανά
κάνει... έμοια δεικνάει) τῆς ΒΑ-
ΣΙΛΕΣΣΑΣ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ. Β'. (ο θάνατος
η' έση του Ρικου) του Φίλιπ Αβ-
βάνη. Γ'. (ένα μαργαριτάρι) του ΙΑ-
ΝΙΣΜΟΥ. Δ'. (στο γαστρί) του ΠΟΥΒΙΟΥ.
ΕΠΑΙΝΟΥΝΤΑΙ: ΠΑΝΤΑΙΟΥ ΒΑΡΦΩΝ, ΙΔΑΝ-
Α ΓΑΡΗ, ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΣΑ ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ,
ΣΠΗΡΝΗ, ΙΟΥΣ ΑΕΤΕΡΗΣ. Τους άλλους
κόβαν την καλύτερη να ύποστηρίξουν
τὸ διαγωνιόμ μας, έσμευ τους εἰχα-
ριστοῦμε.
Περιμένουμε σέσταση Ιδανισμού και
Φίληρ Αββάνη.
(ΚΑ—1076)

Ιδανισμό, Επαύλορη, Βασίλεια, Τριαν-
ταφιλάνια, Μακεδονοπούλα, Μελ-
λοθάναρη, Κιη Εβουρατάδου, Με-
γάλη Έλλάς, φιλία και όμνηση από
την Ήμερολογ. Ζακελίνα, Παχαλιά,
αἰς θυμάμα στο φάσμα στο νησάκι.
Τι γέλια!
ΙΓΚΕΜΠΟΥΡΙ

(ΚΑ—1077)
ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, κάλας όριμας! κα
πό τὸ πάς μαθήσει! οαστό με
βουνάκι.—ΣΕΜΙΡΑΜΙΕ, ποῦ κέρνη
και δὲν φαίνεσαι; ΣΑΝΤΟΥΤΕΑ, να εἰ
πό σοβαρη λυγία. ΑΚΑΚΙΑ

(ΚΑ—1078)
Υπνάρια, Τάγγετ, Μανθρόσκυλο, Νε
τ. Έβρου, Έβρο, Ιαπόνη τ. Σελί
Κόμη Έράζ, Σβουμένη Έλπίδα, Θρω
Θράκη, εἰσιελα περιμένα.
ΓΕΡ ΡΑΒΕΚΑΡ

(ΚΑ—1079)
Ανταλλάσσο c. p. Δίαις μου; Αρ
μὲν Βεσαλιόν (Διά Μ.) Αἰετ
δρὸσκόλιον.
ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ

(ΚΑ—1080)
Θρωική Θράκη, για τῆ γιορτή
τῆς χαρτίς σου μαριέτα τὸ
καμπόλα η' εἰχαριστοῦμε σου εἰχα
Φαρεθείς, έ;
ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ

(ΚΑ—1081)
Μαριέτα, Ακακία, Τρωική Γυναι
και, Αἰλικά, ἀνταλλάσσουμε
Μυστικά;
Χιονοστράβος, Ίαίδη
(ΚΑ—1082)

Κυκαλιό, Μιούδα, Μάγκι, Αἰλι
Αἰμιτισ, Μιρόντα, Σαίλις
ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Στέλινα πο
ΔΑΝΙΑ

(ΚΑ—1083)
Γιατητή μας ΔΑΔΙΑ, για τῆ γιο
σου, άπαιτες σέξες.
ΦΕΓΓΑΡΑΗ, ΑΓΡΙΠΡΙΑΝΤΑΦΥΛΑΙΟ

(ΚΑ—1084)
Ιδρὸν εν Καλαμάς σάλλογος εἰ
ΣΤΟΜΕΝΗΣ. Σποκος: διάδοσις
Διακλάσσο και άνακάλυψη φουδι
μων. Δεχόμεθα άντιπροσέπειας. Δι
Ιωάννη Γεωρ. Σταμπολιτήν, Καλα
(ΚΑ—1085)

Διά πρώτην φορῆν εισαχόμενος
ο σαλονάκι τῆς εἰχαρίτης Διαπ
σεως, χαρτίς έπαιτες. Αἰλληγορη
κι' ἀνταλλάσσο Μ. Μ.
ΘΥΡΑΝΕ

Περσέγο, Έθνη! Ήμνα!... κά
λάθος. Στείλατε c. p. (διδού
άγγελιας ΚΑ—995). ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΜ
(ΚΑ—1086)

Μαριέττα, κλέβει τὸ στόμα σ
γιατί θα τῆν σέξες άσχημα.
Νουαβῆ τῆς Κυνθίας μην άνογις
ένα γράμματα.—Θρακική Θράκη,
πῆς—Κόμη Έράζ, Πονεμένη Ψη
Μελαγχολική, Ρωμανική, Θρακική
δεόδες, Αἰμαία Αριστέδη, εἰσιε
καριμένα.
ΘΥΡΑΚΗ ΘΡΑΚ

(ΚΑ—1088)
Νύμφη του Έβρου, Θρωική Θρά
Αλληγοραστία: Ήδανισμό, όδ
λάσσουμε Μ. Μ. μέσο Διαπλάσεως;
ΜΑΡΙΤΕΤΑ, ΑΝΑΚΙΑ

(ΚΑ—1089)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ",
Απορτίση άντιπροσέπειας μας εν Αἰ
εἰχαριστοῦμε ΔΕΤΕΙΛΕΤΣ εν Εἰχα
ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑΝ

(ΚΑ—1090)
ΠΑΤΡΙΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ, ΤΑΡΗ ΚΑΜΑΡΩ
στελλο. ΙΔΑΝΙΣΜΕ, άπάντησε
άγγιλια μου; ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΝ

(ΚΑ—1091)
Στην ΦΙΛΟΣΟΦΟ, για τῆ γιορτή τῆς
Σ ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΟΤΗΣ, χαρτίς τῆς
εἰχαρίτης του σέξες. Γενικά όβια
κι' άλας ποῦ γιορτάζου.

(ΚΑ—1092)
Μαριέτα Γίννη, για τῆ γιορτή σου
τέθνια πολλά.—Σβουμένη Έλπί
(ΚΑ—1093)

Αἰνέτα, Μ. Μ. έλαβα εἰχαριστοῦ
στείλα.—Άγχιόροδο, Σαν-Ζαν, Σπ
λα.
ΠΕΤΑΝΟΥΜ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΚ
συνδρομηκα παρακαλοῦνται
δηλώνουν άμέσως την νέαν ο
διδύχουν εις τὸ Γραφειον μ
άποστελλόντες και δραχ. 2,50 εν
την έκτύπωσιν τῆς νέας ταινί
Αἰλλας δὲν εἰθύνόμεθα δια
άπάλειαν των φυλλάδιων των.